

ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาปริญญาตรีในเขต กรุงเทพมหานครมีสภาพรอพินิจ

Causal Factors that Undergrade Student in Bangkok Probation Conditions

อำนาจ วังจิ้น

สำนักวิชาศึกษาทั่วไป

มหาวิทยาลัยศรีปทุม

E-mail : toamnart.va@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานครมีสภาพรอพินิจ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัญหา ลักษณะทางประชากรศาสตร์ ปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีมีสภาพรอพินิจ ตลอดจนแนวทางในการจัดการหรือวางแผนลดจำนวนนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ ประชากรในการศึกษา คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,100 ตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามแบบประมาณค่า 5 ระดับ สถิติที่ใช้ ได้แก่ การทดสอบไคว์-สแควร์ สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง

ผลการวิจัย พบว่าระดับการศึกษาสูงสุดของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางสถิติกับสภาพของนักศึกษา นักศึกษารอพินิจมีปัญหาเรื่องการปรับตัวในการเรียนระบบมหาวิทยาลัย ความรู้ความสามารถในวิชาพื้นฐานก่อนเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรี วินัยในการเรียน ติดเกมส์ ติดสังคมออนไลน์ การมีส่วนร่วมในสังคมมหาวิทยาลัย การเรียนในวิชาพื้นฐานหลักสูตร และเรียนในหลักสูตรที่ไม่ตรงกับความสามารถของตนเอง ปัจจัยเหตุที่เป็นผลของปัจจัยทั้ง 8 ปัจจัยมีอิทธิพลต่อสภาพนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ .28 และสามารถอธิบายได้ร้อยละ 8.0 โดยเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาเอก และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาพื้นฐานมีอิทธิพลต่อสภาพนักศึกษาเท่ากับ .45 และ .51 ตามลำดับ ปัจจัยทั้ง 8 ได้แก่ 1) ความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา 2) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย 3) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย 4) เศรษฐกิจของครอบครัว 5) สภาพทางสังคมของครอบครัว 6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 7) หลักสูตร และ 8) การจัดการเรียนการสอนมีอิทธิพลต่อปัจจัยเหตุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยสาเหตุที่มีค่าสัมประสิทธิ์สูงสุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย มีค่าเท่ากับ .34 รองลงมาเป็นสภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอก มีค่าเท่ากับ .32 สภาพทางสังคมของครอบครัวมีค่าเท่ากับ .29 ส่วนตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์น้อยที่สุด คือ การจัดการเรียนการสอน มีค่าเท่ากับ .008

แนวทางในการจัดการหรือวางแผนลดจำนวนนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ ได้แก่ 1) การจัดกิจกรรมเสริมทางวิชาการ 2) การส่งเสริมให้ผู้สอนนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการจัดการเรียนการสอน 3) การพัฒนาผู้สอนให้มีความรู้ความสามารถในการสอนมากขึ้น 4) การปรับปรุงระบบการวัดผลประเมินผลให้มีความยืดหยุ่นและมีความหลากหลายมากขึ้น 5) มีการจัดให้อาจารย์ที่ปรึกษาดูแลนักศึกษาอย่างใกล้ชิด 6) การส่งเสริมให้อาจารย์มีการทำวิจัยในชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

คำสำคัญ : นักศึกษารอพินิจ ปัจจัยเชิงสาเหตุ ปัจจัยที่มีอิทธิพล

Abstract

This research had the objective to study problems, the demographic characteristics, casual factors that undergraduate students having probation conditions and find the ways to manage it or plans to reduce the number of probation condition students. The population in studying was undergraduate students in Bangkok. The samples consisted of 1,100. The instruments used were to query statistics about 5 levels. The statistics were tested: (1) Chi-Square test, (2) Pearson Correlation coefficient, (3) Multiple Regression Analysis, and (4) Structure Equation Model.

The research results indicated that the level of highest education of parents was correlated statistically with probation condition students. The probation condition students had adjustment problems in learning of university system. They had the knowledge and the ability in basic courses before entering to study in low level, lack of disciplines in studying, addict social online games, have lower participation in society of university. They had problems relating to learn in the basic courses of curriculum that didn't match with their abilities or they didn't want to learn. The casual factors as a result of these factors, eight factors influencing students with statistically significant effects were .28 and 8.0 could be explained by GDP of major courses and basic courses having influence students were .45 and .51 respectively. The eight factors included: 1) basic knowledge before entering to study 2) social environment into university 3) social environment outside university 4) economy of family 5) sociability of family 6) achievement motivation 7) curriculum and 8) management of learning and teaching influencing the casual factors with statistically significant. The casual factors had highest coefficient: social environment into university equaled to .32, next, social environment outside university equaled to .29, whereas the variable with smallest coefficient was learning and teaching that equaled to .008.

The guidelines to manage or plan to reduce number of probation condition students: 1) academic activities 2) encouraging teachers to bring technology to help in learning and teaching for students to review at any time, 3) development of teachers to be able to teach more, 4) improved measurement system to be flexible and have more variety, 5) advisors provide students supervised closely 6) teachers were encouraged to do classroom research to improve learning and teaching

Key Words : Probation Condition Students, Casual Factors, Influencing Factors

บทนำ

จากพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เจตนารมณ์ของแผนการศึกษาแห่งชาติ (พ.ศ. 2545-2559) ได้ให้ความสำคัญของการศึกษาที่มุ่งพัฒนาชีวิตให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และมีวัฒนธรรมในการศึกษาชีวิต สามารถอยู่กับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ในการจัดการศึกษาผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถพร้อมที่จะตอบสนองความต้องการของประเทศชาติในการพัฒนาประเทศชาติ ความสำเร็จของมหาวิทยาลัยในการจัดการศึกษานั้นอาศัยการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเป็นตัวบ่งชี้ถึงคุณภาพของนักศึกษาที่สำคัญประการหนึ่ง ทั้งนี้เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นคุณลักษณะและความสามารถของบุคลากรที่เกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม รวมทั้งประสบการณ์ ซึ่งเป็นผลที่ได้มาจากการเรียนรู้การฝึกอบรมและการสอน (เต็มศักดิ์ คทวณิช, 2548: 38) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังเป็นตัวชี้วัดคุณภาพของผู้เรียนที่ได้มาจากการประเมินความสามารถในการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน (กรมวิชาการ, 2537: 47) ปัญหาประการหนึ่งของมหาวิทยาลัยทั้งรัฐ และเอกชนก็คือ นักศึกษาจำนวนมากมีสภาพรอพินิจ นั่นคือมีผลการเรียนรวมเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 นักศึกษากลุ่มนี้มีโอกาสสูงมากที่จะพ้นสภาพนักศึกษา ผลที่ตามมาคือ นักศึกษาสูญเสียความมั่นใจ สูญเสียเวลา สูญเสียโอกาส ครอบครัวยังมีรายจ่ายเพิ่มขึ้น ประเทศชาติสูญเสียทรัพยากรบุคคล มหาวิทยาลัยที่มีนักศึกษารอพินิจจำนวนมาก ย่อมส่งผลกระทบต่อการบริหารจัดการแผนการเรียนการสอน ส่งผลต่อภาพลักษณ์ของสถาบัน ปัญหานักศึกษารอพินิจจึงควรมีการแก้ไขอย่างจริงจัง เร่งด่วน และตรงจุด การแก้ปัญหานี้ควรแก้ไขในปัจจุบันที่เป็นสาเหตุที่ส่งผลให้นักศึกษามีสภาพรอพินิจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพปัญหาของนักศึกษาที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุ 8 ด้าน ได้แก่ พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย เศรษฐกิจของครอบครัว สภาพทางสังคมของครอบครัว แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน

การจะสรุปว่าปัญหาทั้ง 8 เป็นสาเหตุแท้จริงของปัญหานั้น ควรจะมีการยืนยันจากงานวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัย ในรูปแบบของการศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพรอพินิจขึ้น เพื่อนำผลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างตรงประเด็น วางแผนในการลดจำนวน นักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจได้อย่างแท้จริงต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อค้นหาสภาพของ ปัญหาของนักศึกษา ที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษา ในมหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชนในเขตกรุงเทพฯ มีสภาพ รอพินิจ สำหรับเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาที่ตรงประเด็น ซึ่งจะ เป็นผลต่อการลดจำนวนนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อ

1. ศึกษาสภาพปัญหาของนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ
2. ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มีสภาพรอพินิจ
3. หาแนวทางในการจัดการหรือวางแผนลดจำนวน นักศึกษาที่มี สภาพรอพินิจ

ประโยชน์ที่ได้รับ

ทำให้ทราบสภาพต่างๆ ไปของนักศึกษารอพินิจ และได้ ข้อมูล ปัจจัยเชิงสาเหตุ ที่ทำให้นักศึกษามีสภาพรอพินิจ สำหรับนำมาใช้วางแผนการจัดการในการลดจำนวนนักศึกษารอพินิจ และได้แนวทางสถิติสำหรับศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ร่วมกับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) สำหรับอธิบายถึงสภาพของนักศึกษารอพินิจ และปัจจัยอะไรบ้างที่เป็นสาเหตุทำให้นักศึกษามีสภาพรอพินิจ การหาแนวทางในการวางแผนการจัดการปัญหา ด้วยกระบวนการทางสถิติในการสร้างเครื่องมือวัด (แบบสอบถาม) ที่มีความเที่ยงตรง การนำวิธีการทางสถิติ ได้แก่ การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factors Analysis) มาใช้ในการลดจำนวนตัวแปรสังเกต และวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุในรูปแบบความสัมพันธ์

เชิงโครงสร้าง (Structure Equation Model: SEM) การใช้วิธีการกำหนดตัวอย่างที่กำหนดระดับความเชื่อมั่น ค่าความคลาดเคลื่อน และสัมประสิทธิ์ของความผันแปรตามวิธีการของทอมสัน และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างมหาวิทยาลัยที่ใช้เป็นตัวอย่างด้วยวิธีการเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenient Sampling) และสุ่มตัวอย่างนักศึกษาแต่ละมหาวิทยาลัยด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Sampling) สำหรับการสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐ และเอกชนแบบจำกัดจำนวนรับในเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพนั้นใช้การศึกษาเอกสาร และการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ 3 ท่าน และนักศึกษา 4 คน โดยเลือกตัวอย่างแบบเจาะจงจากอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ และนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจที่ยินดีให้ข้อมูล สำหรับอธิบายปัญหา และแนวทางในการแก้ปัญหาที่นักศึกษามีสภาพรอพินิจ

ประชากรและตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐ และเอกชนแบบจำกัดจำนวนรับในเขตกรุงเทพมหานคร มีจำนวนนักศึกษารวม 204,812 คน ข้อมูลปี

2553 กำหนดขนาดตัวอย่างในการวิจัยเชิงปริมาณ ด้วยการคำนวณจากสูตรของทอมสัน (Thompson, S.K. 2002) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% ค่าความคลาดเคลื่อน (e) เท่ากับ 0.03 สัมประสิทธิ์ความผันแปรของประชากร (CV) เท่ากับ 0.5 ได้ขนาดตัวอย่าง 1,100 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน มีรายละเอียดดังนี้

ขั้นที่ 1 สุ่มตัวอย่างสถาบันการศึกษาของรัฐ และเอกชนประเภทละ 1 แห่ง ด้วยการเลือกตัวอย่างแบบสะดวก (Convenient Sampling)

ขั้นที่ 2 กำหนดขนาดตัวอย่างจากมหาวิทยาลัยที่ใช้เป็นตัวอย่างโดยใช้จำนวนนักศึกษาของแต่ละสถาบันได้ นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยของรัฐที่ใช้เป็นตัวอย่างจำนวน 388 ตัวอย่าง และจากมหาวิทยาลัยเอกชนจำนวน 712 ตัวอย่าง

ขั้นที่ 3 สุ่มตัวอย่างนักศึกษาจากสถาบันการศึกษาของรัฐ และเอกชนที่ใช้เป็นตัวอย่าง ตามสัดส่วนของจำนวนนักศึกษา ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งเป็นชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) โดยแบ่งเป็น 3 ชั้นภูมิตามสาขาวิชา ได้แก่ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ และบริหารธุรกิจ ได้ขนาดตัวอย่างดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชาและสถาบัน

กลุ่มสาขาวิชา	มหาวิทยาลัยของรัฐ		มหาวิทยาลัยเอกชน		รวม	
	N	n	N	n	N	n
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	5,194	205	5,357	211	10,5	416
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์	1,846	73	6,845	270	8,69	343
บริหารธุรกิจ	2,811	110	5,871	231	8,68	341
รวม	9,851	388	18,073	712	27,9	1,100

ที่มา : เว็บไซต์สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2553

ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาสภาพปัญหาของ นักศึกษารอพินิจ และแนวทางในการจัดการหรือวางแผนลด จำนวนนักศึกษารอพินิจนั้นใช้การศึกษาเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ในมหาวิทยาลัยของรัฐ และเอกชนที่ใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษา เชิงปริมาณ และเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง อาจารย์ที่เป็น ที่ปรึกษานักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจจาก มหาวิทยาลัยรัฐ 1 ท่าน มหาวิทยาลัย เอกชน 2 ท่าน นักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ มหาวิทยาลัยรัฐ 2 ท่าน มหาวิทยาลัยเอกชน 2 ท่าน

เครื่องมือ

เครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม มาตรฐานส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของ ลิเคอร์ท (Likert's Scales) จำนวน 56 ข้อ และแบบเลือกตอบจำนวน 7 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถาม และ วัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence : IOC) เท่ากับ 1.00 ทุกข้อ และมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ทั้งฉบับตามสูตร สัมประสิทธิ์ของแอลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบาค เท่ากับ 0.84 ส่วนเครื่องมือสำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นแบบสัมภาษณ์อาจารย์ 1 ชุด ประกอบด้วยประเด็น คำถาม 3 ประเด็น และแบบสัมภาษณ์นักศึกษารอพินิจจำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยประเด็นคำถาม 3 ประเด็น

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) วิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสารที่รวบรวมมา และจากการสัมภาษณ์เชิงลึกอาจารย์ และนักศึกษา และวิเคราะห์ข้อมูล เชิงปริมาณที่ได้จากแบบสอบถามโดยโปรแกรมสำเร็จรูป ทางสถิติ สถิติที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1) ใช้การแจกความถี่ (Frequency) การหาค่า ร้อยละ (Percentage) หาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) เพื่ออธิบายลักษณะทางประชากร ศาสตร์ และระดับปัจจัยเชิงสาเหตุต่อสภาพนักศึกษา

2) ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ลดจำนวนตัวแปรสังเกตที่เป็นปัจจัยเชิงสาเหตุด้วยวิธีการ สกัดแบบ Principal Component ลดจำนวนตัวแปรเหลือ 8 ตัว

3) ใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง (LISREL) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพ รอพินิจ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้มีข้อค้นพบจากการศึกษา สามารถสรุปได้ดังนี้

1) ปัญหาของนักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ ได้แก่ การปรับตัวในการเรียนระบบมหาวิทยาลัย ความรู้ความสามารถ ในวิชาพื้นฐานของการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความรู้ อยู่ในระดับต่ำ ขาดวินัยในการเรียน บางส่วนติดเกมส์ ติดสังคมออนไลน์ ไม่ค่อยเข้าสังคมในมหาวิทยาลัย มีปัญหา ในการเรียนวิชาพื้นฐานหลักสูตร การปรับตัวกับระบบการวัด ผลประเมินผล และกระบวนการจัดการเรียนการสอนในระดับ มหาวิทยาลัย นักศึกษารอพินิจเข้าชั้นเรียนไม่สม่ำเสมอ ขาดเรียนบ่อย มักจะเรียนในหลักสูตรที่ไม่ตรงกับความสามารถ หรือความต้องการของตนเอง นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีปัญหา เรื่องเศรษฐกิจ ส่วนหนึ่งยอมรับสภาพของตนเอง และรับทราบ ปัญหาของตนเอง และแก้ปัญหาโดยเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน เปลี่ยนรหัสใหม่ หรือลงทะเบียนเรียนซ้ำเพื่อปรับผลการเรียน มีการแจ้งให้ผู้ปกครองรับทราบ มีเพียงส่วนน้อยที่มีปัญหา ทางด้านความรู้สึกท้อแท้ และหลีกเลี่ยงสังคม และย้ายสถาบัน เพื่อเริ่มต้นใหม่

2) ปัจจัยสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพรอพินิจ ปัจจัยสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพรอพินิจ ทั้ง 8 ด้าน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านสภาพแวดล้อมทาง สังคมภายในมหาวิทยาลัย สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอก มหาวิทยาลัย และด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเฉลี่ยอยู่ใน ระดับมาก ส่วนด้านความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา ด้านเศรษฐกิจของครอบครัว ด้านสภาพทางสังคมของครอบครัว หลักสูตร และด้านการจัดการเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยอยู่ใน ระดับปานกลาง โดยเฉพาะด้านหลักสูตร และด้านการจัด การเรียนการสอน มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าด้านอื่นๆ

3) การวิเคราะห์องค์ประกอบผล การวิเคราะห์ องค์ประกอบพบว่าองค์ประกอบทั้ง 8 มีค่า ไอเกน (Eigen Values) ตั้งแต่ 2.855 - 5.526 มีค่าความแปรปรวน

ที่สามารถอธิบายได้ (Variance Explained) ร้อยละ 40.789 – 61.394 มีค่า KMO ที่มากกว่า 0.5 และ Bartlett's Test of Sphericity มีค่าไคว-สแควร์มีนัยสำคัญที่น้อยกว่า .01 ทุกองค์ประกอบ ค่าสถิติยืนยันได้ว่าข้อมูลมีความเหมาะสมในการวิเคราะห์องค์ประกอบดังตารางที่ 2 และน้ำหนักองค์ประกอบแต่ละองค์ประกอบเช่น ดังตารางที่ 3 มาคำนวณเป็นคะแนนองค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบ ดังสมการ Fta_1 ซึ่งใช้เป็นตัวแปรในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง องค์ประกอบด้านความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา (Fta_1) = $(0.727 \times V1 + 0.694 \times V2 + \dots + 0.689 \times V6) \div 6$

4) ผลการศึกษาความสัมพันธ์เชิงโครงสร้าง เมื่อมีการปรับให้ค่าความคลาดเคลื่อนของตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์กัน พบว่า ได้ค่าสถิติทดสอบ ไควสแควร์เท่ากับ 119.52 มีค่า P-value เท่ากับ .000 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาค่า แต่เมื่อนำค่า $\chi^2/d.f.$ ได้ค่า เท่ากับ 3.62 ซึ่งน้อยกว่า 5 จึงยอมรับได้ว่า รูปแบบความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างที่สร้างขึ้นกับข้อมูลเชิงประจักษ์สอดคล้องกัน เมื่อพิจารณาจากค่าสถิติที่ใช้วัดความสอดคล้องใน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสถิติวัดค่าความคลาดเคลื่อนของรูปแบบกับข้อมูลเชิงประจักษ์พบว่า ค่า Root Mean Square Error of Approximation (RMSEA)

ตารางที่ 2 แสดงค่าไอเกน ค่าความแปรปรวนที่สามารถอธิบายได้ ค่า KMO และค่า Bartlett's Test of Sphericity ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทั้ง 8 องค์ประกอบ

ปัจจัยด้าน	Eigen values	Variance Explained	KMO	Bartlett's Test of Sphericity χ^2
1. ความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา	3.297	54.943	0.804	2512.728 **
2. สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย	4.235	60.504	0.888	3843.347**
3. สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย	2.972	59.434	0.803	1969.304**
4. เศรษฐกิจของครอบครัว	2.855	40.789	0.770	1433.136**
5. สภาพทางสังคมของครอบครัว	3.634	60.572	0.826	2674.781**
6. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์	5.526	61.394	0.920	6237.675**
7. หลักสูตร	3.914	48.927	0.838	3636.579**
8. การจัดการเรียนการสอน	3.636	45.446	0.818	3268.823**

ตารางที่ 3 ค่าน้ำหนักตัวแปรองค์ประกอบด้านความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา

รายละเอียด	น้ำหนักปัจจัย
1. ผลการเรียนรู้ในระดับมัธยม/ปวช./ปวส.(V1)	0.727
2. ความสามารถทางด้านภาษาไทย(V2)	0.694
3. ความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษ(V3)	0.762
4. ความสามารถทางด้านวิทยาศาสตร์(V4)	0.819
5. ความสามารถทางด้านคำนวณ(V5)	0.749
6. ความสามารถทางด้าน IT เพื่อการเรียนรู้(V6)	0.689

มีค่าเท่ากับ 0.049 ค่า Root Mean Square Residual (RMR) มีค่าเท่ากับ 0.008 ซึ่งน้อยกว่า 0.1 และน้อยกว่า 0.05 ตามลำดับ สรุปได้ว่า รูปแบบมีค่าความคลาดเคลื่อนน้อย ส่วนกลุ่มที่ 2 กลุ่มสถิติวัดค่าความเหมาะสม (Goodness of Fit) ของรูปแบบ พบว่า ค่า Goodness of Fit (GFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 ค่า Adjusted Goodness of Fit (AGFI) มีค่าเท่ากับ 0.96 ค่า Normalized Fit Index (NFI) มีค่าเท่ากับ 0.97 ค่า Non-normalized Fit Index (NNFI) มีค่าเท่ากับ 0.96 และ ค่า Comparative Fit Index (CFI) มีค่าเท่ากับ 0.98 ค่าสถิติวัดความเหมาะสมของรูปแบบมีค่ามากกว่า 0.90 ทุกตัว สรุปได้ว่า รูปแบบมี ค่าความเหมาะสมในระดับที่ยอมรับได้ ดังตารางที่ 4 จึงสรุปได้ว่า ตัวแปร ปัจจัยเหตุมีอิทธิพลต่อ สภานักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีค่าอิทธิพลเท่ากับ .28 และสามารถอธิบายได้ร้อยละ 8.0 เมื่อพิจารณาทีละตัวแปร พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมทั้งหมด (I7.1) เกรดเฉลี่ยสะสม วิชาเอก (I7.2) และเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาพื้นฐาน (I7.3) มีอิทธิพลต่อสภานักศึกษา (GPA) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเกรดเฉลี่ยสะสมวิชาพื้นฐานมีอิทธิพลสูงที่สุดมีค่า ค่าสัมประสิทธิ์ 0.51 ส่วนด้านปัจจัยสาเหตุ (Factors) พบว่า มีตัวแปร 7 ตัวที่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ 1) ความรู้พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา (FTA_1) 2) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย (FTA_2)

3) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย (FTA_3) 4) เศรษฐกิจของครอบครัว (FTA_4) 5) สภาพทางสังคม ของครอบครัว (FTA_5) 6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (FTA_6) และ 7) หลักสูตร (FTA_7) โดยตัวแปรที่มีอิทธิพลมากที่สุด ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย มีค่าสัมประสิทธิ์ เท่ากับ .34 ในทิศทางเดียวกัน รองลงมาเป็นสภาพแวดล้อม ทางสังคมภายนอก มีค่าเท่ากับ .32 ในทิศทางเดียวกันส่วนตัว แปรด้านการจัดการเรียนการสอน ไม่มีอิทธิพลต่อปัจจัยสาเหตุ

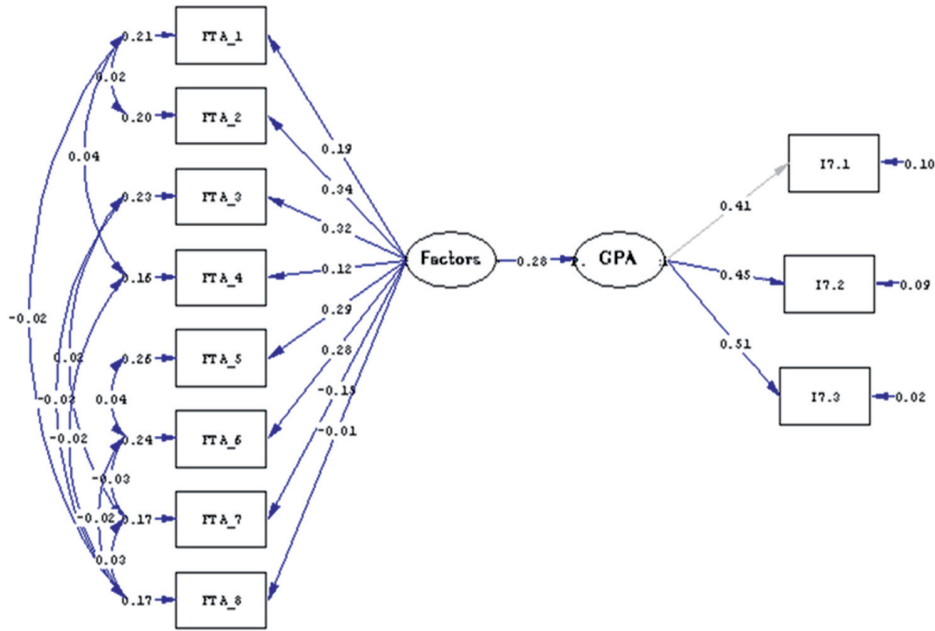
5) แนวทางในการจัดการหรือวางแผนลดจำนวน นักศึกษาที่มีสภาพรอพินิจ

1. มีการจัดกิจกรรมเสริมทางวิชาการ เช่น สอนเพิ่มเติม หรือติวในรายวิชาที่นักศึกษาสอบตกมากๆ
2. มีการส่งเสริมให้ผู้สอนนำเทคโนโลยีเข้ามา ช่วยในการจัดการเรียนการสอน
3. มีการพัฒนาผู้สอนให้มีความรู้ความสามารถ ในการสอนมากขึ้น
4. มีการปรับปรุงระบบการวัดผลประเมินผล ให้มีความยืดหยุ่นและมีความหลากหลายมากขึ้น
5. มีการจัดให้มีอาจารย์ที่ปรึกษาดูแลนักศึกษา รอพินิจอย่างใกล้ชิด
6. มีการส่งเสริมให้อาจารย์มีการทำวิจัยใน ชั้นเรียนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน

ตารางที่ 4 ค่าความเหมาะสมของรูปแบบความสัมพันธ์ปัจจัยที่ทำให้ศึกษามีสภาพรอพินิจ

สถิติ/ค่าทดสอบ	เกณฑ์มาตรฐาน	รูปแบบ
$\chi^2 / \text{degree of freedom}$	$\leq 5.000^*$	3.62
Goodness-of-fit (GFI)	≥ 0.90	0.98
Adjusted goodness-of-fit (AGFI)	≥ 0.80	0.96
Normalized fit index (NFI)	≥ 0.90	0.97
Non-normalized fit index (NNFI)	≥ 0.90	0.96
Comparative fit index (CFI)	≥ 0.90	0.98
Root mean square residual (RMR)	≤ 0.05	0.008
Root mean square error of approximation	≤ 0.10	0.049

* Bollen , 1989 ; Diamantopoulos and Siguaw , 2000

Chi-Square=119.52, df=33, P-value=0.00000, RMSEA=0.049

ภาพประกอบที่ 1 ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างของปัจจัยที่ทำให้ศึกษามีสภาพรอฟินิจ

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ศึกษามีสภาพรอฟินิจในเขตกรุงเทพมหานครมีสภาพรอฟินิจ มีประเด็นที่น่าสนใจ และนำมาอภิปรายผล ดังนี้

ประเด็นแรก คือ เรื่องสภาพต่างๆ ไปของนักศึกษารอฟินิจ จากผลการศึกษาชี้ว่าสัดส่วนของนักศึกษารอฟินิจในสถาบันการศึกษารัฐบาลน้อยกว่าเอกชน ซึ่งเป็นผลมาจากนักศึกษาที่เข้าสู่ระบบของมหาวิทยาลัยของรัฐมีความพร้อมมีความสามารถพื้นฐานทางวิชาการสูงกว่า มีความมุ่งมั่นมากกว่าผ่านกระบวนการคัดเลือกที่มีการแข่งขันกันสูงเพื่อแย่งชิงที่นั่งที่มีอยู่อย่างจำกัด นักศึกษาในสถาบันของรัฐที่ได้เรียนในสาขาวิชาที่ตนเองต้องการเรียนจะมีความมุ่งมั่นที่จะเรียนให้สำเร็จตามความฝันของตนเอง ส่วนนักศึกษาที่เรียนในสาขาวิชาที่ตนเองไม่ได้เลือกเป็นอันดับแรกมีแนวโน้มว่าจะมีปัญหาในเรื่องสภาพของนักศึกษาต่อไป เพราะขาดความกระตือรือร้นที่จะเรียนโดยเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ต้องการสอบเข้าเรียนต่อใหม่ในปีถัดไป ส่วนในมหาวิทยาลัยเอกชน นักศึกษาส่วนใหญ่ได้เรียนในสาขาวิชาที่ตนเองต้องการเรียน เพราะระบบการคัดเลือกเปิดโอกาสให้ แต่ปัญหาของนักศึกษาอยู่ที่

ความสามารถทางวิชาการพื้นฐานในระดับมัธยมศึกษาค่อนข้างน้อย ศักยภาพของนักศึกษาไม่ตรงกับสาขาวิชาที่เลือกเรียน ความมีวินัย และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์น้อย ตลอดจนความไม่คุ้นเคยกับระบบการเรียนการสอน และหลักสูตรในระดับมหาวิทยาลัยทำให้นักศึกษาที่มีสภาพรอฟินิจของมหาวิทยาลัยเอกชนสูงกว่าของรัฐบาล ส่วนในเรื่องความกดดันหรือความเครียดของนักศึกษาที่มีสภาพรอฟินิจ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาไม่มากนัก เพราะนักศึกษายอมรับสภาพตนเอง ยอมรับที่จะสำเร็จช้ากว่าคนอื่น และมีความรู้ในเรื่องของการแก้ปัญหา มีการวางแผนที่จะปรับเปลี่ยนสาขาวิชา ลงทะเบียนเรียนซ้ำ ผลของการที่มีศึกษารอฟินิจจำนวนมากน่าจะตกอยู่กับผู้ประกอบการที่จะต้องมียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น มหาวิทยาลัยที่จะต้องเตรียมแผนบริหารจัดการรองรับนักศึกษากลุ่มนี้ สำหรับประเทศชาติ นั้นระยะเวลาในการทำงานของคนก็จะลดลง ดังนั้นปัญหานักศึกษามีสภาพรอฟินิจจึงเป็นปัญหาระดับชาติที่ควรได้รับการแก้ไขต่อไป

ประการที่สอง ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยเชิงสาเหตุ ทั้ง 8 ปัจจัย มีผลต่อสภาพของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญสรุปได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยทั้ง 8 ได้แก่ 1) ความรู้

พื้นฐานทางวิชาการก่อนเข้าศึกษา 2) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายในมหาวิทยาลัย 3) สภาพแวดล้อมทางสังคมภายนอกมหาวิทยาลัย 4) เศรษฐกิจของครอบครัว 5) สภาพทางสังคมของครอบครัว 6) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ 7) หลักสูตร และ 8) การจัดการเรียนการสอน เป็นสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพเปลี่ยนไป การพัฒนาเพื่อเพิ่มคะแนนปัจจัยสาเหตุที่ 1-6 และลดคะแนนปัจจัยที่ 7-8 ลง จะช่วยลดจำนวนนักศึกษารอพิณิจลงได้หรืออาจจะกล่าวได้ว่าสิ่งที่ควรปรับปรุงมากที่สุดเพื่อลดจำนวนนักศึกษารอพิณิจ คือ เรื่องหลักสูตรการจัดการเรียนการสอน การศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ทำให้ นักศึกษามีสภาพรอพิณิจนี้ เมื่อนำผลการศึกษาไปเปรียบเทียบกับ การศึกษาของนักวิจัยท่านอื่นๆ ที่ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาต่างๆ ได้ข้อสรุปหรือได้ตัวแปรที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ จำนวนมากถึงแม้ว่าการศึกษาในครั้งนี้จะใช้ตัวแปรอิสระที่เป็นตัวแปรที่เกิดจากการวิเคราะห์องค์ประกอบก็ตาม พิจารณาความสอดคล้องในปัจจัยที่คล้ายกันจำแนกตามรายบุคคล ได้แก่ การศึกษาของ จิตติมา บัวมาศ (2546) ได้ศึกษาแบบความสัมพันธ์โครงสร้างเชิงเส้นระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลักสูตรศิลปกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่พบตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน การส่งเสริมของผู้ปกครอง ฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครอง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บรรยากาศทางวิชาการ และคุณภาพการสอน การวัด และประเมินผล สอดคล้องกับการศึกษาของ จารุวรรณ เข้าทา (2546) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดหนองบัวลำภู ผลการศึกษาพบว่า มีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสภาพแวดล้อมที่บ้าน สอดคล้องกับการศึกษาของ นวรัตน์ ประทุมตา (2546) ศึกษาเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษา

ครั้งนี้ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม คุณภาพการสอน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ กฤษณา ศรีพานิชย์ (2546) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ความตั้งใจเรียน ความเอาใจใส่ของผู้ปกครอง และคุณภาพการสอน สอดคล้องกับการศึกษาของ สุชาติ หอมจันทร์ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดนครราชสีมา พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม ความตั้งใจเรียน และคุณภาพของการสอนของครู สอดคล้องกับการศึกษาของ กรวิภา สนวนบุรี (2546) ศึกษาปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม คุณภาพการสอนของครู คณิตศาสตร์ สภาพแวดล้อมที่บ้าน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ มณีนุชา สุราช (2547) ได้ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุของตัวแปรนอกเหนือทางสติปัญญาที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุดรธานี พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ปัญหาทางเศรษฐกิจ ปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ ชุติพรพรรณ พลขำนิ (2547) ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม การวิเคราะห์เส้นทาง ผลการวิจัยพบว่า มีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และคุณภาพการสอน สอดคล้องกับการศึกษาของ ปัญญา ชูช่วย (2551) ศึกษาเรื่องปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ปริญญาตรีมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยสะสมระดับมัธยมศึกษา รายได้ของครอบครัว และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

สอดคล้องกับการศึกษาของ วิชา เมืองมิ่ง (2549) ได้ศึกษา ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่ การศึกษาอุดรธานี เขต 1 พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ สภาพแวดล้อมทางบ้าน บรรยากาศ ในชั้นเรียน ปฏิสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อน และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สอดคล้องกับการศึกษาของ โกมล ไทศาล (2549) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาโปรแกรมคณิตศาสตร์ ระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย ราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์ พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม บรรยากาศ ในชั้นเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสัมพันธ์ทางครอบครัว ฐานะทางเศรษฐกิจ สภาพแวดล้อมในมหาวิทยาลัย คุณภาพ การสอน และความสัมพันธ์กับกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับการ การศึกษาของ มณิภา เรื่องลินชัชวานิช (2551) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตเทศบาล เมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพล ที่สอดคล้องกับการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ ความรู้พื้นฐานเดิม คุณภาพการสอน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สภาพแวดล้อมทางบ้าน ความเอาใจใส่ และของผู้ปกครอง สอดคล้องกับการศึกษาของ นิพนธ์ วรรณเวช (2553) การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรครู 5 ปี ระดับ ปริญญาตรี ของคณะครุศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่ม ตะวันตก พบว่ามีตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สอดคล้องกับการศึกษา ครั้งนี้ ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ฐานะทางเศรษฐกิจ คุณภาพ การสอน ความตั้งใจเรียน การประเมินผล สภาพแวดล้อม ในมหาวิทยาลัย ความสัมพันธ์กลุ่มเพื่อน และความสัมพันธ์ทาง ครอบครัว ผลจากการศึกษาในครั้งนี้ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง จึงอาจจะสรุปได้อีกประการหนึ่งก็คือ การศึกษาปัจจัยที่มี อิทธิพลหรือปัจจัยที่เป็นสาเหตุโดยใช้การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ เชิงโครงสร้าง ใช้การวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อลดจำนวน ตัวแปรสังเกต และนำมาสร้างเป็นคะแนนปัจจัย ก่อนที่จะนำ มาวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างสามารถ ทำได้ และให้ผลการวิเคราะห์ที่สอดคล้องกัน จึงถือได้ว่าเป็น แนวทางหนึ่งสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณที่มีตัวแปรสังเกต

จำนวนมากไม่สามารถนำมาใส่ในสมการความสัมพันธ์เชิง โครงสร้างได้ทั้งหมด และจะช่วยแก้ปัญหาในเรื่องจำนวน ตัวอย่างที่ใช้ได้ ช่วยลดจำนวนตัวอย่างที่ใช่ลง

ข้อเสนอแนะ

1. มหาวิทยาลัยทั้งรัฐ และเอกชนควรให้ความสำคัญ กับปัญหาการศึกษาที่สภาพรอพินิจเพิ่มขึ้น
2. มหาวิทยาลัยควรมีการเตรียมความพร้อมให้ นักศึกษาก่อนศึกษาในบางรายวิชา
3. มหาวิทยาลัย ควรมีการวิเคราะห์หลักสูตร การวัดผลประเมินผล และการจัดการเรียนการสอน เพื่อ ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบริบท เช่น การวัดผลประเมินผล และกระบวนการเรียนการสอน
4. มหาวิทยาลัย ควรให้ความสำคัญกับสภาพแวดล้อม ทั้งภายนอก และภายในมหาวิทยาลัย การส่งเสริมกิจกรรม ให้นักศึกษาได้มีส่วนร่วมในคณะ และ/หรือในมหาวิทยาลัย
5. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นสาเหตุให้ นักศึกษามีสภาพรอพินิจที่มากกว่า 8 ด้าน เช่น ปัจจัยทางด้าน จิตวิทยา ปัจจัยด้านพันธุกรรมของพ่อแม่ วิธีการสอน บรรยากาศในชั้นเรียน ฯลฯ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี โดยได้รับการอนุเคราะห์และความกรุณาจากบุคคลหลายๆ ท่าน ในงานนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร.รัชนิพร พุกยาภรณ์ พุกกะมาน อธิการบดีมหาวิทยาลัยศรีปทุม ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์สนับสนุน ทุนวิจัย ขอขอบคุณคณะกรรมการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิจัย ทุกท่าน และผู้ช่วยศาสตราจารย์กิตติภูมิ มีประดิษฐ์ ผู้อำนวยการสำนักวิชาศึกษาทั่วไป ที่ให้การสนับสนุน และ คอยให้กำลังใจ จนงานวิจัยสำเร็จ

บุคคลที่สำคัญที่สุดที่มีส่วนเป็นอย่างมากที่ทำให้ งานวิจัยนี้สมบูรณ์ ในฐานะผู้ทรงคุณวุฒิในการทำวิจัยครั้งนี้ คือ รองศาสตราจารย์สายชล สันสมบูรณ์ทอง ภาควิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหาร ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการให้คำแนะนำ คำปรึกษา ที่มีค่าอย่างยิ่ง และแนวคิดอันเป็นประโยชน์ ตลอดจนการเสียสละ

เวลา ตรวจ ปรับปรุง แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ตั้งแต่เริ่มดำเนินการจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ. 2537. รายงานการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์ผลการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: กองวิจัยการศึกษา กรมวิชาการ.

กรวิภา สวนบุรี. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

กฤษฏา ศรีพานิชย์. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสกลนคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิตภาควิชาวิจัยทางการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

โกมล ไพศาล. 2549. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โปแกรมวิชาคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี.

จารุวรรณ เข้าทา. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดหนองบัวลำภู.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

จิตติมา บัวมาศ. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนหลักสูตรศิลปกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพกรมศิลปากร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.

ชุลีพรรณ พลขำนิ. 2547. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยมหาสารคาม” มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

เต็มศักดิ์ คทวนิช. 2548. “ปัจจัยบางประการที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพฯ.” วารสารการวัดผลการศึกษา. (กันยายน-ธันวาคม 2548). 27: 36-47.

นวรรตน์ ประทุมตา. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

นิพนธ์ วรรณเวช. 2553. ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรครู 5 ปี ระดับปริญญาตรี. ราชบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ.

ปัญญา ชูช่วย. 2551. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิตสาขาวิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี.

มณิภา เรืองสินชัยวานิช. 2551. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตเทศบาลเมืองศรีสะเกษ จังหวัดศรีสะเกษ.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

มณีญา สุราช. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุของตัวแปรนอกเหนือทางสติปัญญาที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักศึกษาสถาบันราชภัฏอุดรธานี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุดรธานี.

วิภา เมืองมิ่ง. 2549. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 1.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวิจัยการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุชาติ หอมจันทร์. 2546. “ปัจจัยเชิงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษาจังหวัดนครราชสีมา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Thompson, Steven K. 1992. **Sampling**. New York: John Willey & Sons.